

Pe Sf. Dimitrie I-a știut doar Dumnezeu. Un necunoscut în timpul vieții, asemănat după moarte cu cei mai mari asceți

Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou este unul dintre acei drepti pe care numai Dumnezeu i-a știut în timpul vieții pământești. Datele biografice sunt aproape inexistente, dar virtuțile sale și minunile de după moarte au făcut să fie asemănat cu cei mai importanți asceți.

Născut în secolul 13, într-un sat pe marginea Lomului, a fost o vreme păstor de vite, apoi s-a retras între stânci pentru liniște și rugăciune. Și în clipa morții a fost, probabil, doar cu Dumnezeu. S-a așezat singur între două pietre și a plecat la ceruri. Ulterior, cinstitul trup i-a fost luat de ape și a fost descoperit în mod minunat unei fete suferinde. Din acel moment a început Dumnezeu să ni-l descopere.

Luând în considerare minunile care se făceau prin cinstitele moaște și căutând detalii despre viața Sfântului Dimitrie cel Nou, imnografiile l-au asemănat cu cei mai

mari asceți ai Ortodoxiei:

„Următor al marelui Antonie” sau „întocmai la obicei cu Onufrie” este numit Sf. Cuvios Dimitrie în acatist, dar și „asemănător cu Pavel Tebeul, la măsura nevoinței” ori „alt Pavel cel Simplu, întru răbdarea umilinței”.

Sfântul Dimitrie cel Nou este asemănat și cu asceții egipteni Ammon, Ahila, Agatonie, Antim, Amonata sau Amonie.

Dar nu numai cu marii cuvioși este comparat, în acatist, Ocrotitorul Bucureștilor, ci și cu profeții Vechiului Testament. Este numit „râvnitor ca un alt Ilie”, „preablândule David” sau „Samuile preasfințite”.

Cum era Sfântul Dimitrie?

Sinaxarele spun că încă de mic, fericitul Dimitrie era foarte evlavios, trăia în rugăciune, iubind mai ales biserica, postul, tăcerea, smerenia și viața pustnicească.

Asprimea cu care se judeca și dragostea sfântului față de creația lui Dumnezeu se poate vedea din următoarea întâmplare:

Pe când păștea vitele satului Basarabov, a călcat într-un cuib de pasăre și din greșeală a omorât puișorii, apoi, muștră de conștiință, și-a pedepsit piciorul vinovat și nu l-a mai încălțat trei ani de zile, umblând desculț vară și iarnă, suportând cu bărbăție gerul iernii și mersul pe pietre.

Ca monah, îi întrecea pe toți cu rugăciunea curată a inimii și cu darul lacrimilor, mânca foarte rar, o dată la câteva zile, dormea foarte puțin, iar ca avere avea doar două haine vechi călugărești și Psaltirea.

„Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui!” (Psalm 67:36).